Muzeul ca loc al amintirii

Subiectul Muzeului Școlii de Arhitectură este unul mai vechi. Preocupat de-a lungul timpului de păstrarea și îmbogățirea identității Universității de Arhitectură și Urbanism *„Ion Mincu”*, președintele actual, Emil Barbu Popescu a fost cel care în timp a întreprins diverse demersuri în a găsi un loc acestor valori, uneori pierdute sau uitate, ale Universității, ale Școlii de Arhitectură.

Așa s-a întâmplat că, acum câțiva ani, Emil Barbu Popescu m-a chemat, eram pe atunci decan al Facultății de Arhitectură și, destul de preocupat, m-a rugat să mă implic în continuarea unui demers început de dânsul cu mulți ani în urmă și care, din păcate, nu era finalizat. Era vorba de redeschiderea Muzeului Școlii de Arhitectură. Am acceptat și am format atunci, în primă fază, un colectiv de cca. 20 de studenți inimoși și câteva cadre didactice. Am avut inspirația, să o invit și pe domnișoara Cristina Constantin care s-a dovedit a fi, de fapt, motorul acestei echipe.

Și iată că astăzi Universitatea de Arhitectură și Urbanism *„Ion Mincu”* are în sediul acesteia din nou un muzeu de referință, dovada vie a ce a însemnat și ce înseamnă azi Școala noastră de Arhitectură - *Ion Mincu*.

De ce este atât de important acest Muzeu pentru noi, cadrele didactice, și pentru studenții noștri? Încerc un prim răspuns. De multe ori, în discuțiile despre Școala de Arhitectură, cea de astăzi sau de ieri, invocăm un anumit spirit al Școlii. Uneori, cu părere de rău, spunem că ceva din acel spirit al Școlii s-a pierdut. Un spirit al Școlii care făcea, și sper că face și astăzi, ca studenții și profesorii de la Arhitectură să fie mândri că fac parte din această comunitate. Un spirit care avea darul să-i facă pe cei din afară să fie uneori invidioși pe viața și experiența trăita de cei care erau membrii unei comunități aparte, ai familiei Arhitecturii.

După un an şi jumătate de efort susţinut, în care studenţii dar şi cadrele didactice au lucrat intens, Muzeul a fost terminat. La inaugurare am păşit cu grijă în acest spaţiu. Am regăsit lucruri pe care le știam sau pe care le uitasem. Aici am redescoperit crâmpeie din atmosfera de odinioară a Şcolii de Arhitectură pe care am trăit-o timp de șase ani ca student. Am retrăit intens emoțiile vieții de student și consider că acest lucru este esențial când vorbești de un muzeu. Poate că de aceea cei care vin să viziteze Şcoala sunt întotdeauna îndrumaţi și către acest spațiu. Ne mândrim cu acest loc, și ne lăudam cu astfel de realizări. Căci muzeul este un lucru bine făcut, în spate stă ascunsă discret o muncă asiduă dar și multă dragoste. Căci nu este nevoie doar de resurse financiare şi umane pentru a realiza ceva, este nevoie în primul rând de pasiune, dăruire și iubire față de școala în care ai trăit și învățat. Iar cei care au lucrat, dar şi cei care vizitează acest spaţiu, sunt convins că împărtășesc cu prisosinţă aceste emoții.

Societatea Architectilor Români
Școala de Arhitectura
din BUCUREȘTI
DIPLOMA
CONDUCTOR de LUCRĂRI

Ca arhitect, parcurgând Muzeul Școlii de Arhitectură regăsești fragmente, crâmpeie dintr-o viață poate uitată, valori perene care te fac să înțelegi că trebuie să duci mai departe această tradiție, îmbogățind-o. Înțelegi că realizările și creațiile vechilor studenți și profesori ai Școlii noastre, astăzi Universitate, trebuiesc păstrate, respectate, continuate și îmbogățite.

Pentru mine locul în care se găsește Muzeul astăzi are o semnificație aparte. Când am terminat cursurile școlii generale, am hotărât să devin arhitect. De fapt dirigintele meu de atunci, profesor de Istorie Ștefan Bucătaru, pictor cunoscut, mi-a îndrumat pașii spre această nobilă meserie. Așa am hotărât să dau admitere la Liceul de Arhitectură din strada Occidentului. Tot atunci o vecină din bloc le-a prezentat părinților mei pe un domn arhitect, credeam eu profesor la Liceul de arhitectură. M-am înșelat. De fapt persoana pe

care am întâlnit-o atunci și care mi-a analizat desenele era chiar profesor de facultate. Şi, poate nu întâmplător, în momentul în care am păşit atunci pentru prima dată în Facultatea de Arhitectură, speriat și emoționat, am ajuns să-l cunosc pe domnul profesor Paul Georgescu. Dânsul avea atelierul de modelaj acolo, jos, în locul actualului Muzeu. Timp de aproape două săptămâni, profesorul s-a uitat cu bunăvoință pe desenele mele, le-am discutat împreună și mi-a dat unele sfaturi pe care nu le-am uitat niciodată. A fost prima mea întâlnire cu Arhitectura. Am intrat la liceul din strada Occidentului, l-am terminat şi apoi am reuşit la *Ion Mincu*. Aici am reîntâlnit spaţiul în care domnul profesor Paul Georgescu încă lucra... De aceea spaţiul Muzeului are pentru mine o semnificaţie aparte.

Sunt convins că pentru orice absolvent de *Ion Mincu* semnificaţiile Muzeului de Arhitectură sunt puternice și multiple. Și asta se vede și în momentul în care oamenii intră în spaţiul respectiv redescoperind lucruri, imagini, amintiri, de care sunt încă foarte legaţi.

Așa s-a întâmplat și zilele trecute când am avut plăcerea să reîntâlnesc câțiva arhitecți din străinătate, colegi de facultate cu mine şi care, după Revoluţie, au plecat și acum activează acolo, având un palmares remarcabil. S-au realizat, și revenind în România, m-au căutat. Mi-au cerut să le arăt școala. Au lăcrimat puţin prin atelierele de proiectare și în sălile de curs ale Şcolii. Am avut inspiraţia de moment, să-i duc în final şi la Muzeul Şcolii de Arhitectură. Atunci atmosfera a devenit emoționantă. La vederea sulurilor de foiță, a instrumentelor vechi de desen, a teului de lemn, a Rotring-ului și peniței Redis..., toate acestea au făcut ca aceștia să fie copleșiți de amintiri, de nostalgie și de regret față de minunații ani petrecuți aici ca studenți.

Toate acestea cred că sunt dovezi că scopul pentru care a fost gândit și realizat Muzeul nostru a fost atins. Acesta evocă și transmite emoții, dar în același timp responsabilizează generațiile actuale și viitoare de profesori și studenți, angajându-i la un efort continuu de păstrare și îmbogățire a tradiției și prestigiului câștigat de înaintași.

Dar cred că cel mai important este faptul că Muzeul nostru reprezintă un pas important în direcția păstrării spiritului viu al Școlii de Arhitectură *„Ion Mincu”*.

Prof. dr. arh. Marian Moiceanu
Rectorul UAUIM